

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki

w sprawie wniosku J. J. oskarżonego o czyn z art. 258 § 3 k.k., art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i inne
w przedmiocie wyłączenia sędziego L. S. od orzekania w sprawie toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w [...] pod sygn. II AKa [...],
po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 10 sierpnia 2023 r.,
na podstawie art. 26 § 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym,

pozostawia wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskiem datowanym na 19 listopada 2021 r. J. J., na podstawie art. 41 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o „wyłączenie członka składu orzekającego w przedmiotowej sprawie - Sędziego Referenta L. S., z uwagi na fakt, iż zachodzi okoliczność budząca uzasadnione wątpliwości co do jego bezstronności w przedmiotowej sprawie”. Okolicznościami mającymi wpływać na kwestię bezstronności i niezawisłości sędziego zdaniem wnioskodawcy są kwestie związane z jego powołaniem na urząd sędziego.

Postanowieniem z 19 listopada 2021 r., II AKa [...], Sąd Apelacyjny w [...] na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. w zw. z art. 26 § 2 ustawy o Sądzie Najwyższym, przekazał do rozpoznania Sądowi Najwyższemu wniosek J. J.

Zarządzeniem z 19 września 2022 r. Wnioskodawca został zobowiązany przez Sąd Najwyższy do udzielenia informacji – w terminie 7 dni – czy z uwagi na podniesione we wniosku o wyłączenie asesora sądowego zarzuty wnosi o jego

rozpoznanie w trybie art. 26 § 2 u.SN, czy też w trybie przewidzianym w art. 42a § 3 i n. ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz.U. 2020, poz. 2072, ze zm., dalej: „p.u.s.p.”), pod rygorem uznania, że brak stanowiska w określonym terminie będzie skutkować rozpoznaniem tego wniosku w trybie art. 26 § 2 u.SN.

Wnioskodawca nie udzielił odpowiedzi na powyższe wezwanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 154 ze zm., dalej: „u.SN”), do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Jednocześnie, stosownie do treści art. 26 § 3 u.SN, wniosek, o którym mowa w art. 26 § 2 u.SN, pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli obejmuje ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości. Sąd rozpoznający sprawę przekazuje niezwłocznie wniosek Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych celem nadania mu dalszego biegu na zasadach określonych w odrębnych przepisach. Przekazanie wniosku Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych nie wstrzymuje biegu toczącego się postępowania.

W przedmiotowej sprawie sformułowany zarzut sprowadza się wyłącznie do kwestii powołania sędziego. Jak wskazano wyżej, ustawa jednoznacznie stanowi, że wniosek, o którym mowa w art. 26 § 2 u.SN, pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli obejmuje ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego. Konsekwentnie rozpatrzenie sformułowanego przez J. J. wniosku nie mieści się w granicach formalnych kontroli realizowanej przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 26 § 2 u.SN (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 29 czerwca 2021 r., I NWW 45/21; 12 maja 2021 r., I NWW 25/21) i należy pozostawić go bez rozpoznania.

Niezależnie od powyższego podkreślić należy, że podstawą do pozostawienia wniosku bez rozpoznania, w oparciu o przepis art. 26 § 3 u.SN, jest sytuacja, w której wniosek nie spełnia warunków konstrukcyjnych (nie podaje okoliczności faktycznych i ich oceny prawnej, uzasadnienia lub uprawdopodobnienia zawartych w nim twierdzeń) lub ma charakter abstrakcyjny, tj. nie odnosi się do konkretnej sprawy lub dotyczy kwestionowania samego statusu sędziego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 maja 2020 r., I NWW 7/20). Do analogicznych wniosków prowadzi również analiza orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: „Trybunał” lub „TSUE”). Trybunał oceniając dopuszczalność wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym wielokrotnie podkreślał, że co do zasady należy domniemywać spełnienie przez sąd krajowy wymogów określonych w art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, niezależnie od tego w jakim składzie sędziowskim sąd ten orzeka. Domniemanie to może zostać obalone, jeżeli prawomocne orzeczenie sądowe wydane przez sąd krajowy lub międzynarodowy prowadziłoby do uznania, że sędzia lub sędziowie orzekający jako sąd nie są sądem niezawisłym, bezstronnym i ustanowionym uprzednio na mocy ustawy w rozumieniu art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w świetle art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zob. wyroki Trybunału z 13 października 2022 r. w sprawach C-355/21 oraz C-698/20). W niniejszej sprawie J. J. nie wskazał ani tym bardziej nie wykazał, aby w stosunku do sędziego objętego wnioskiem o wyłączenie wydano takie prawomocne orzeczenie sądowe.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

[t.n]

